

מסורת הש"ס

מִזֶּה ד' מִי"ז פ"ז מֵהָא'
 תְּמִידִין הִלְכָּהּ וְ סָמָה
 עֲשָׂן קִטְט:
 מִזֶּה ה' מִי"ח פ"ח מֵהָא'
 שְׁבִיתָת עֲשׂוֹר הָא' וְ
 סָמָה לְאֹחִין וְעֵשְׂרִין לִב'
 עֲשׂוֹשֶׁע' אִי"ח ס' מֵרַח
 סָעִיף א' וְסָי' תִּרְכַּד סָעִיף
 [ב]:
 ו' עֲשׂוֹשֶׁע' אִי"ח סִימֹן רִפְא'
 סָעִיף [ב]:
 מִזֶּה ז' מִי"ט פ"ט מֵהָא'
 סִימֹן תִּרְכַּד סָעִיף א':

1. שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת
בְּרוּרִישׁ וּבְקִצְרִישׁ תִּשְׁבֹּת:
שְׁמוֹת לֹא כֹא

2. וּבִשְׁנֵי הַשְּׁבִיעִת שֶׁבֶת
שִׁבְתוֹן יִהְיֶה לְאַרְץ שֶׁבֶת
לְאִי שְׂדֵה לֹא תִזְרַע
וּכְרֶמְךָ לֹא תִזְמֹר:

3. שֶׁבֶת שִׁבְתוֹן הוּא
לְכֶסֶד וְעֵצִים אֵת
נִפְשֵׁיכֶם בְּתִשְׁבֹּת
לְחֹדֶשׁ בְּקֶרֶב מַעֲרֵב עַד
עֶרֶב תִּשְׁבֹּתוּ שִׁבְתֶּכֶם:
וְיָרָא לָב לָב

ולאפוקי מדר' יהודה
ראמרו שנת החמשים עולה
למגן חיובל, ועולה למגן
שבו שבו. כלומר וזרע
ה' שנים, והיובל עולה
למגן ששית, ומשמטין
[[וּפְשִׁטִין]]
ומטופין מחול על קורש,
אמחה דכתיב בחריש
וקוצר תחבת, ואר"ר
עקובא חריש על ערב
שבועית שנכס בשבועית
וקוצר על שבועית,
כלומר הספיקו שצמחו
למגן שבועית ולא הספיקו
לחולשן ונכסו למצוא
שמשבועית
שכל בשנה
ששבת.

מוסף רש"י (המשך)
גסות, ילא קזר העומר
(מכות שם). כל האוכל
ורשותה בתשיעי מעלה

דע"ז (דף ט: וס) צשמעמא דמנא
דזי אליהו גבי מאן ללא ידע צכמה
שני בשצוץ קאי שקול מכל מאה
תרמי ושדי אפרטי וכל הסוגיא
כדצרי ועוד דסמס ממנימין דהכא
אוקמא כרזי שמעאל דפליג ארצנ
דפליגי על רבי יהודה ועוד דלר'
ישמעאל מקדשין חדשים ואנן קי"ל
בכוליה הש"ס שמקדשין חדשים ור'
יוסי נמוקו עמו קאי כרזי ישמעאל
בפ"ק (דלדוקין דף מ: ז) דליא ליה
דינן דממלתי משמתי ועוררתי דמוס

רחמנא למימר דאהני תולדות מתייב אסחרייתא לא מחייב אלמא וא"כ צריך לכתוב חרישה לאשמועינן דאסירא וי"ל דעיקר דיוקא ע"ת. פי' הריב"ז בקרי ספחים שהביאו שלש שבציעות דאי דמרע אלא לן דפרק מקום שנהגו (ספחים ד' נא: וס) לפי' ר"ת דאסר ספחים למתא לי ולפירוש רש"י דהתם ניחא וי"ל דספחים לא אולינן בתר דאמרינן דחשבינן וצוקרינן וואי מהכא לא הייתי אוקר לאסירא אלא שביציעתא. דוקא לי וארומה אסור לקורא אבל ע"י שינוי מותר אפילו אין מנאחן אמרו תאנה של שבציעות אין קולין אותה וצ"ב בדמקא אכל דת כהנים מן המשומר אי אתה בוצר * אבל אתה בוצר מן המופקר ומשומר אפילו שלא כדרך צריה נמי אסור ושומרי ספחים שבציעות כדון משום עומר ושמי הלחם א"כ אסור כיון דמשומר ואמאי לא ביס לשומרה מבני אדם דמאלינהו היו פורשין כשהיו יודעין שהן יצאו מוסיפין מחוץ ע"ל הקודש מנא י"ה. תימה לר"ת אלא אמרינן דר נעמינות הלכה למשה אמונו וכו' דהלכתא למשרי ידה ממילא מנא ליה וצחנס דחק דכיון דשבציעות גופה מהלכה לא ליפנין מינה צריך קרא משום שבת וי"ט ואינטריך הלכתא למשרי ילדה והא דלא משום דמהלכה לא ילפי' דא"כ לא היו ליה למכתב קראי גבי שבציעות אמר שבות. ואמא לרבות שבציעות: **וְרַבִּי עֲקִיבָא הָאִי וְעֵינֵיהֶם** יכולהו מדודו דתוספת יו"ה" דלורייתא כדאמרין דפרק שואל (שבת דף נד: וס) צעי למימר דא"ר יוה"כ ספקו אסור צעי השמשות דאי לילה סמוך ליום ציילתא משום תוספת וכו' כן קשה דפרק שום דסגי בתוספת משאו נקיט הכי ועוד דרבנן גמליאל דפרק שני פרקים הללו והתירוס כלומר פסח ועגרת ומפרש צירושלמי דר ושמי כל מלאכתך מה ערב שבת דראשית אתה מותר לעשות ע"ה החמה ועטס זה נמי אימא בריש מ"ק (ד' ד.) יליף שבת שבתון א קאי במסקנא הכי אלא דגמירי הלכתא בזמן שבהמ"ק קיים דומיא דאין צ"ה קיים ומיחו לרבי דאמר שבציעות בזמן הזה דרבנן לא אפטר:

כאלו

מורד יְהוּדָה דֹּאמֶר. בְּמִסְכַּת נְדָרִים
 שְׁנַת חֲמִשִּׁים עוֹלָה לִכְאֵן וּלְכָאֵן שְׁנַת
 הַיּוֹצֵל וְשָׁנָה רִאשׁוֹנָה לְשִׁמְעָה הַבָּאָה:
 אֵין לְרִיךְ לוֹמֵר חֲרִישׁ וְקִצִּיר שֶׁל
 בְּשִׁבְעִיעִים. דַּעַל כְּרַחֵךְ אַע"ג דְּרִישָׁא
 קִקְרָא בְּשַׁבַּת קֹאֵי דְלִכְמִיב שְׁשַׁת יָמִים
 תִּתְעַבֵּד סִפִּיפֵי דְלִכְמִיבִית קֹאֵי דְלִי
 תִּתְעַבֵּד חֲרִישׁ וְקִצִּיר הוּא לְחִסּוֹר שֶׁלֹּא
 מִי שָׂרוּ: חֲרִישׁ שֶׁל עֵרֶב
 שְׁבִיעִית חֲרִישׁ שְׁיֻעִיל לְשִׁבְעִית: וְקִצִּיר
 שֶׁל בְּשִׁבְעִיעִים. כְּגוֹן תְּבוּאָה שֶׁהִבִּיחַ
 שְׁלִשִׁים בְּשִׁבְעִיעִית * אֲתָה נוֹהָג בָּהּ
 מִנְהַג בְּשִׁבְעִית בְּשִׁמְעִיית: ר' יִשְׁמַעְאֵל
 אֹמְרֵי אֵין חֲרִישׁ רִשּׁוֹן כּו'. וְלֹא דִבֵּר
 דְּלִכְמִיב אֵלָּא לְעִינֵי שְׁבַת דְּלִכְמִיב בִּיה
 וְזֵינִים הַשְּׁבִיעִי תְּשַׁבֵּת בְּחֲרִישׁ וּבְקִצִּיר
 תְּשַׁבֵּת בָּהּ לְלִמְדָךְ מִה חֲרִישׁ אֵין לָךְ
 מִזֵּוּ וְאִפִּילוּ לִזְרֹעַ לְזֹרֵךְ
 וְשִׁמְעֵי הַלֵּשׁ שֶׁהִי אִם מִלֵּא
 חֲרִישׁ אֵין חֲרִישׁ וְאֵין אֹסְרֵי לָךְ
 בְּשַׁבַּת אֵף קִצִּיר שֶׁאֵין אֹסֵר לָךְ בְּשֶׁל
 רִשּׁוֹן אֵין אֹסֵר לָךְ: יֵלֵא קִצִּיר הַעוֹמֵר
 שֶׁהוּא מִזֵּוּ. שֶׁלֹּא קִצִּיר מִזֵּוּ
 לְקִצִּיר יוֹם לָךְ לְלִמְדָךְ מִכָּאֵן שֶׁהִיא אֵת
 הַשְּׁבַת: עַד עֵרֶב. לֵילָה הוּא וְעַד בְּכָל:
 כֹּל הָאוֹכֵל וְשׂוֹמֵה כּו'. דִּהִי קֹאֲמֵר קִרָּא
 וְעֵינֵיהֶם בְּתַשְׁעָה אֲכִילַת תַּשְׁעָה אֵין
 קוֹרֵא עֵינֵי וְכִין דְּלִכְלֵמוּ עֵינֵי חֲשִׁיבָא
 כֹּל דְּמִפִּישׁ בִּאֲכִילָה וְשִׁמְעִי טַפִּי עֲדִיק
 דִּהִיא מִדְּקֹאֲמֵר בְּעֵרֶב עַל כְּרַחֵךְ לֹא
 מִקְפִּיד אֲעִינֵי דְתַשְׁעָה וְכִי קִרִּי עֵינֵי
 בְּתַשְׁעָה אֲכִילָה וְשִׁמְעִי דִידֵיהּ קִרִּי עֵינֵי:
 יוֹצֵל

ממכדי וממירה בכלל זריעה ויצירה בכלל קצירה למחי הלכמא כחצני
 אפי' תולדות דכתיבי אבות דידהו לא מחייב אלא אהנך דכתיבי בה
 מקציר ומדקצירה לתוספת חרישה נמי לתוספת: **וְקִצִּיר** ש' ש
 ציד בשביעית מלא תורע נפקא ואכתי קשיא דהאי נמי מהן לא מורע
 ואפילו קודם ציורו כדן מורע ציד ואף באכילה תרי קראי בספיקי
 הוצאת שליש ורי אסרינן ספיקין מהן לא מורע היינו דלנקטין בש
 לסחורה קמ"ל הן לא מורע: **וְקִצִּיר** ש' שביעית היוצא למוצאי
 בשביעית כדאיתא בת"כ דריש ואת ענני מירך כל צבור דכרך
 איהו איהו דחברו וכו' ואת דשמיטתו (מור) וכל דמאי

(א) נדרים קא. ערבי: י:
גלג, (ב) שביעית פ"א
מ"ד מו"ק: א. ממות ה:
(ג) [מנחה] ע"ב, (ד) יומא
א. ברכות: א. פ"א
קס: יומא פ"א: ו. [גראה
ש"ז] המוכר דשרה דף גלג.
"וע"ש" א. "וע"ש חוס' ע"ז
ד"ה [מאן], (ה) "וע"ש
חוס' מ"ק: א. ד"ה [שרי],
(ו) גיטת רש"א בתקע, [אולי ז'ל' א. יחיד ארין],
(ז) אדנות, (ח) [ז"ל]
בבמות ע"ס, [

(ה) תום' ד"ה שהי
כו' דחורש בשביע' י"ב
פ' מולדה דחורש דהיינו
מקום מיס לורעם דלחלח
התם להדיא דב' ג'
לגבי חורש דלח מלחא
הי' דלקי עליה בשביע'
לחזות חסר דחורש וינין
במס' דף י' ע"ב
ובמס' גסס: (3) כ'
הי' ור' ישמעאל א"ר
פ"ק דמועד קטן דעשר
נטיעת חלבה למשה
מסיני ודלחלח לר'
ישמעאל קראי לר"ע
וינו דלחלח:

[illegible]

[א] בציוני עין משפט חות
ז' חסר מיי' פ"ג מהלכות
גדרים הלכה ט' ועי' זכ"מ
שם:

שנת חמישים עולה
לכאן ולכאן. היא שנת
וינל והיא שנת התחלת
השמיטה בבאה וזמנית
לראש וינל היא (ע"ז ט:
וכע"ז ע"ז ע"ז ט"ז).
אזינו צריך לומר חריש
וקציר של שביעית. דעל
כחן בשביעית דשמיטה
המנו מזכר, דלי דכתיב
ליום השביעי קהל, מני
שנת חריש וקציר דקטס,
אלה הכי קאמר שנת שמיטה

חַיִּים וּבָקָרִים מִשְׁנוֹן (מִכּוֹחַ הַיָּם). אֲבָל חַיִּים שֶׁל עֵרֶב שְׁבִיעִית הַחֹבֶלֶת לְשִׁבְעִית.

וְעַתָּה לְנִשְׁבָּעִים (שִׁשׁ). וְקִבֵּץ שֶׁל שְׁבִיעִית הַיּוֹרֵא לְמוֹרָאָה שְׁבִיעִית. שֶׁאֵם הַיּוֹרֵא

יִשְׁעוֹ יִלָּקֵךְ וְאֵם קִרְבֵּה בְּשִׁמְעִית כִּיָּן אֲבָל כֵּן קִדּוּשׁ בְּשִׁמְעִית (שִׁשׁ) לְמִדַּת שְׁמוֹסִיפִין

שֶׁ אֵם מִשְׁנוֹן וְכֹחַ הַשְּׁבִיעִי מִשְׁנוֹן, וְעַתָּה שְׁמֵהּ הַיּוֹרֵא שְׁמֵהּ כִּי שֶׁ

(דִּל תִּרְכֵּה) מֵה חַיִּים שְׁרֹשׁ. אֲבָל קָרָא וְלִכְתּוּב נֶקֶט חַיִּים וְקִבֵּץ לְמוֹרָאָה כִּי מֵה

(מִכּוֹחַ הַיָּם) שֶׁאֵם חַיִּים שֶׁל מִשְׁנוֹן. כֵּן חַיִּים וְקִבֵּץ לְמוֹרָאָה כִּי אֲבָל שֶׁ

וְקָמַר קָרָא הֵיטָּו עֲלֵמָם תַּשְׁעָה לַחֹדֶשׁ לַעֲשֵׂי הַמַּחֲמֹר וְהִי הוּא בְּשָׁנֵי שְׁעֵרֵי הַיּוֹם (א)
 וְשֵׁעִיטָם תַּשְׁעָה, לְכוּרָה חֵטָּא עֲמָרָן תַּשְׁעָה שְׁבוּל הַלְּהַעֲמֵת בְּשָׁרָה, וְלִמְדֻפְקֵי קֹדֶם
 וְהָיָה מִמֶּנּוּ תַּשְׁעֵי תַּשְׁעֵי (אָס. אָס.) וּבְכִרָּה בְּחֵרָה יְדוּמָה וְקוּמִין לֹא דִרְשָׁא אִינִיטָה דְּנָזָר
 שְׁעֵרֵי לְהַחֲמִיל וְלִהְיוֹת מְבַדֵּד יוֹם, וְשִׁפְלוּ לְמֵאֲרָ דְּאִיתָ לִיּוֹם קוּמִין מְחוּל עַל קוּדְשָׁהּ, מִקְרָא
 וְיִצְטָרֵר תַּשְׁבוּרָה, הֵלֶכְךָ יֵי אִתָּה הֵיטָּו תַּשְׁעָה לְהִי אִתָּה, וְהִי קָמַר הוּא שְׁאֵתָם עוֹשִׂים תַּשְׁנֵי
 מִקְרָא שְׁעֵרֵי (פִּסְחִים מִסֵּם):